

In memoriam: prof. Hermann Baier

La ceas de primăvară târzie timpul nu a mai avut răbdare... Blând și modest, cu bunătatea zugrăvită pe chip și revărsată în graiu-i molcom darhotărât, cel care a fost profesorul Hermann Baier a plecat.... A plecat într-o lume mai bună de unde să ne vegheze pe noi toți, fie că i-am fost elevi, rude, prieteni sau, pur și simplu, sighișoreni dragi lui...

A fost un OM bun, devotat profesiei, iubitor al artei, de o erudiție excepțională... A iubit cu nesaț Sighișoara și a refuzat să o părăsească pentru un trai mai bun, cum au făcut-o atâția alți etnici germani.

Generații de sighișoreni - printre care suntem și noi, cei care azi ne trăim maturitatea - am crescut având în față modele la care ne-am raportat: adevărații Dascăli, cei care, pătrunși de vocație au transmis fiecărei elev în parte fiorul cunoașterii dar și respectul față de valorile științei și față de calitățile umane...

Mai mult decât învățăturile din manuale Dascălii noștri ne-au învățat cum să trăim și să simțim în lumea în care ne pregăteam să intrăm. Anii de școală au însemnat o piatră de temelie în formare noastră nu doar profesională ci, mai ales, ca oameni....

Profesorul Hermann Andrei Baier a fost un astfel de exemplu: un Om care s-a dăruit timp de peste 50 de ani formării copiilor. Inițial, i-a învățat tainele scrisului și cititului ca învățător, după care s-a specializat în științe exacte – matematica și fizica – fiind până la pensionare profesor de matematică respectiv director în câteva școli sighișorene.

Personalitate complexă, Profesorul Baier și-a cultivat și latura artistică, preocupările sale de-a lungul vieții sale îngemănând în mod fericit matematica cu arta. Iubitor al muzicii de cameră a activat în Orchestra simfonică și în Corul de cameră al Casei de Cultură atât ca instrumentist cât și dirijor. De asemenea, a avut un aport deosebit ca reprezentant al minorității germane fiind membru în structurile de conducere ale organizațiilor acesteia fie că era vorba de vecinătate, biserică respectiv diferite asociații culturale sau de prietenie. Ca exponent de seamă al comunității locale este membru fondator al Clubului Rotary Sighișoara, calitate în care s-a implicat în numeroase proiecte sociale. Se cuvine menționat faptul că, municipiul Sighișoara îi datorează profesorului Hermann Baier relațiile stabilite cu orașele germane Neu Isenburg și Dinkelsbuehl ca și cu orașul elvețian Baden. În semn de prețuire pentru activitatea sa didactică, civică și culturală și de apreciere pentru efortul și abnegația de care a dat dovadă în această jumătate de veac, în beneficiul Sighișoare Consiliul Local i-a acordat în 1997 titlul de Cetățean de onoare al Municipiului Sighișoara.

Prin munca și dăruirea Sa, domnul Profesor a scris o frântură esențială a istoriei orașului... Neobosit și cu spiritul mereu tânăr a continuat să fie activ până aproape în ultimele sale clipe. În vara trecută a fost gazdă și ghid pentru un grup venit din Neu Isenburg, pregătind în cele mai mici detalii, cu minuțiozitatea-i cunoscută, acea vizită. La începutul acestui an a tradus și trimis în Dinkelsbuhl zeci de pagini - apărute în Glasul Cetății - despre evenimentele orașului desfășurate din anul 2012 și le-a transmis în Dinkelsbuhl fiind publicate în periodicul german Schasburger Nachrichten.

Discursul emoționant rostit de profesorul Baier la Decernarea Premiului Europei în 22 iulie 2012 este un testament pe care cei care am avut privilegiul de a-i fi în preajma trebui să îl recitim și să încercăm să fim la înălțimea idealurilor exprimate atunci într-un mod atât de elocvent. „Aș vrea să trăiesc atât cât să văd Cetatea fără mașini” spunea atunci dând, de la înălțimea staturii sale morale o binemeritată lecție...

Acum, când Dumnezeu l-a chemat la cele veșnice, se cuvine să ne aplecăm cu respect în fața memoriei sale. Respectele noastre domnului Profesor și fie ca amintirea lui să dăinuiască în inimile tuturor sighișorenilor...

Anca Silvia Rațiu
Purtător de cuvânt al Municipiului Sighișoara
(fostă elevă)

P.S. Nu putem sa nu ne amintim cu regret de faptul că, din pacate, în mai 2010, la implinirea vârstei de 80 de ani de către domnul Profesor, presa locală, în speță JSR-ul, a refuzat să publice un articol omagial dedicat acestui Mare sighișorean, sub pretextul că „nu se încadrează în politica editorială” Acest gest i-a produs o mare tristete și i-a lăsat un gust amar, însă cu imensa-i generozitate i-a iertat pe cei care, conduși de interese meschine, au ales să ignore, în marea lor ignoranță, o viață luminoasă, dăruită celorlalți...